

Εκ Λαπήθου ...

Γεώργιος Χαριτωνίδης, πρόσφυγας. Από τη Λάπηθο Κερύνειας. Η κατοχή, το μαρτύριο που πέρασε αιχμάλωτος στις τουρκικές φυλακές, το 1974, πυροδότησαν μέσα του τη συγγραφική φλόγα. Ούτε που το φανταζόταν να γίνει συγγραφέας. Στο σχολείο δεν ήταν ο άριστος μαθητής, με τις αψεγάδιαστες εκθέσεις. Είχε όμως παρατηρητικότητα, ευαισθησία κι η ζωή του ζυμώθηκε με τόσο πόνο, που έμοιαζε με κινηματογραφική ταινία. Όταν ήρθε στο γυμνάσιο ΠΛΑΤΥ να μας μιλήσει, ο λόγος του μάς καθήλωσε. Με την απλότητα, τη σεμνότητα και την αλήθεια του. «Βιογραφικό μη μου ζητάτε. Δεν γεννήθηκα. Πέθανα απ' ευθείας στη Λάπηθο. (Παρθενογένεσις αντίθετη έννοια). Ως σκόνη μόνο υπάρχω. Μετά που με ξεσκόνισαν απ' το βορινό παράθυρο του σπιτιού μου, ως προσφυγόσκονη κατακαθήμενη, ζω στη Λεμεσό. Συχνά οι νοικοκυρές με καθαρίζουν απ' τα τζάμια τους». Το πρώτο του βιβλίο “Αναμνήσεις με πολλά κουκούτσια”, τιμήθηκε με το βραβείο μυθιστορήματος από το Υπουργείο Πολιτισμού. Γιατί πολλά κουκούτσια; Γιατί το μαρτύριο της πείνας, ενεργοποιώντας το φοβερό ένστικτο της αυτοσυντήρησης, τον έκανε να μαζεύει κρυφά τα κουκούτσια του καρπουζιού που οι άλλοι έφτυναν, για να μην πεθάνει λιμοκτονώντας... Για όσους έσπευσαν να πουν με φθόνο ότι η περίπτωσή του ήταν ένα συγγραφικό πυροτέχνημα, τους απαντούν με τον πιο εύστοχο τρόπο τα επόμενα βιβλία του: «Αιχμάλωτος περιηγητής», «Με την κίνηση των υαλοκαθαριστήρων», «Με διαβατήριο και βίζα μιας μέρας», «Ο ανέβας κι ο κατέβας», «Θέλω πλίμμα», «τα τσιγαρόχαρτα της αιχμαλωσίας» ...